

MCMXL

I V O B R N Č I Č

*Dospeli smo na zadnji rob. Oblaki dima
pred nami gosti vro iz zemeljskega dna,
kjer zmedenih, zdivjanih, blaznih časov plima*

*je dolgo zbirala vse kalne sile zla,
da razženo oklep gorá in pod nebo
izbljujejo ognjeni, vreli dež gorjá.*

*Zaman za žarkom luči koprni oko.
Le črne jate mraka se čez vsa obzorja
zlovešče plahutaje noč in dan neso.*

*Vsa krhka poka in drhti pod nami skorja
te naše mrtve zvezde. Ko v pradavnih dneh
jo spet preplavljajo temotna, motna morja,*

*po poljih se razlivajo in po poteh,
valé se spenjena čez mesta in vasi,
odpirajo grobove tihe — ko v zasmeh*

*vsem nemim borcem, ki so s svojimi kostmi
gnojili zemljo, da je seme razodetja
o sreči in o trpkem bratstvu vseh ljudi*

*kalilo neugnano dolga tisočletja,
v zasmeh vsem živim, ki še dandanašnji dan
ta svet jim ko ubežnikom ne dá zavetja.*

*— Dospeli smo na zadnji rob. Sodnik teman,
negiben, trd ko čer, tu čaka smrt molčé,
da se v pepelu lastnem zaduši vulkan*

in da nad zemljo znova zvezde se zbude.